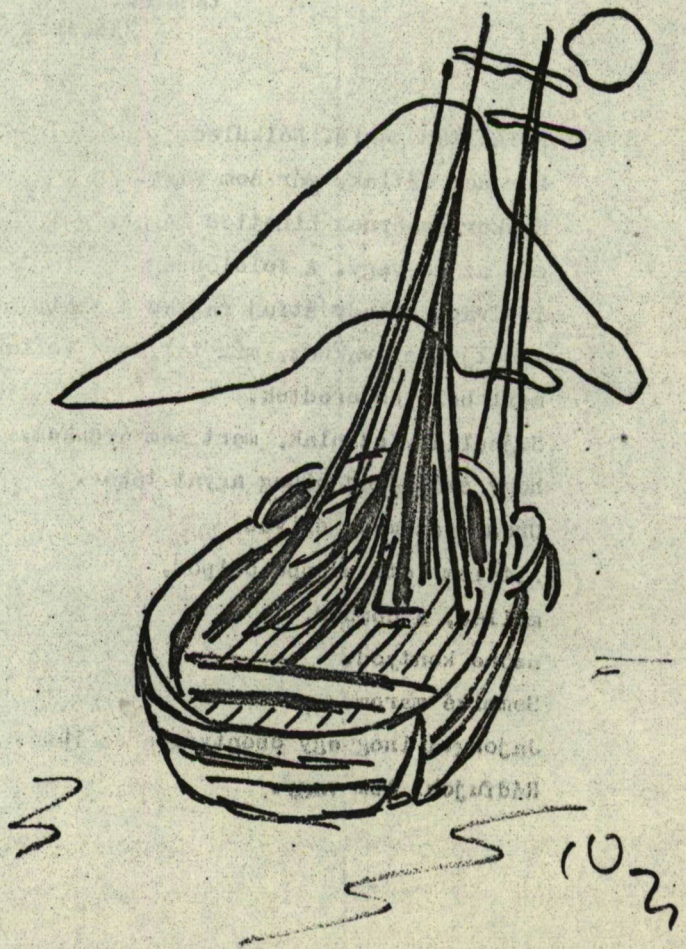


Roger Vercel : A sziget

fordította : Nagy Erzsébet



- Elmenjünk kirándulni?
- Ha akarod.
- Csónakkal?
- Ahogy kívánod.

Oly rettenetesen elszántnak látszott mindenre, egy közönséges sétára ugyanugy, mint arra, hogy megkapja a kegyelemdőfést, és oly megtört hangon válaszolgotott, hogy a férfi úgy érezte, magyarázkodnia kell:

- Mit csinálunk a vonatindulásig? Elismételni ugyanazokat a dolgokat, fájdalomt okozunk önmagunknak! Többet ér, ha egy tál garnélarákért megyünk ma estére.

Leverte a szivarja hamuját, és elment a tengert nézni, az ives, zárt erkély üvegének támasztva homlokát. Erős hullámzás volt, és élénk délnyugati szél. Az öböl nedves kékje olyanak tűnt, mintha éppen szürkébe olvadt volna.

A látóhatáron előtűntek a hosszú sziklazátonyok, szabályos csucskba csiszoltan, mint kőkorszaki fegyverek. Nézett, anélkül, hogy látott volna, mert érezte, hogy a felesége tekintete széles hátára nehezedik. Az asszony abbahagyta a kis ezüstkanállal a kavargatást üres csészéjében és valóban őt nézte. Ritkán vizsgálta így. - Ilyen sokáig. Férje széles válla, mellkasa, mely sz hatalmas relifiként feszítette ki a kabátot, segítettek neki jobban megérteni bizonyos dolgokat, relfedték előtte a férfit, akit mindig vonakodott meg-

ismerni, és akit ezentul kénytelen elfogadni. A férfi megérezte, hogy őt kémleli, és elfordult.

- Jössz? - kérdezte aztán.

Az asszony engedelmesen fölkelte, kiment kabátot és sapkát venni. Aztán együtt lementek a villa lépcsőjén, a lejtős kertben, egészen a kis famólóig, melynek a végén ott himbálózott egy csónak.

A csónak 12 láb hosszú volt. Fehér és piros, jó tölgyfaborházattal. A motor közepén csak emlékeztetőnek volt ott, mert a mágneses önindítót nem lehetett használni, s már hetek óta vártak a nehezen hozzáférhető tartalék alkatrészsre. Roland fűrgén beszállt és néhány biztos kurta mozdulattal felvonta a barna vitorlát, amely csapkodni kezdett a szélben.

- Paule, mire vársz?

Összerezcent az őt hívó száraz hangra, és beugrott a csónakba.

- Fogd a kormányt, és tarts a fóká-szikla irányába!

Az asszony engedelmeskedett, a nyílt tengerre szegezett tekintetét egy gömbölyű sziklazátonyon nyugtatta. Minthogy a kis vitorlás, melyet magával ragadott a szél, - hátszéllel futott, - két kézzel kellett markolnia a kormányt. Indulatba jött: ez a kényszer, mely minden erőfeszítését igénybe vette, elválasztotta gondolataitól. Ezzel a széllel és a tengeráram sodrával a séta, melytől csak kábultságot várt a reggeli kimerítő jelenet után, versennyé vált,

melynek terhét ráhagyta a férje.

A férfi roskadtan ült a hajóorr kispadján, állát tenyerébe támasztva, átengedte magát a ringásnak. A bárka körül támadt hullámok roppant mozgása, a közvetlen kapcsolat a tengerrel, mindig határtalan vágyakozást keltett benne, és lekötötte a figyelmét.

A part távolodott, a tenger egyre jobban tágult mögöttük. Az ember számára a percek úgy folytak, mint a víz a bordázat mentén. Az idő valóban végtelenné vált, mint maga a tenger, és ugyanugy a szétszakított finom selyem véget nem érő susogását hallatta. Éppen ezt az egyhanguságot, az óráknak ezt az ürességét jött kérni Roland a tengertől. Azt várta tőle, hogy ma délután elválassza a feleségtől, akinek hátat fordított, s akit még estig kénytelen elviselni. A szigeten a borgászás majd szétválasztja őket.

A sziget közeledett. A nyugati csucsnál egy hosszú homokpadot lehetett látni, amely olyan volt, mint egy megfeneklett cápa. Később már meg lehetett különböztetni közepén az alacsony falakat: egy lesüllyedt sánc

volt.

- Elég magasan vagyunk, leereszkedhetsz a zöld kőnél, egész közel balra a vontatóúttól.

Irányt váltott, de nagyon idegesen, és a hajó elfeküdt. A férfi elkecserevedve ügyetlenségén, hirtelen felkiáltott:

- Lazítsd meg a vitorlakivonó kötelet!

Sietve eresztette a kötelet: a vitorlás felemelkedett, kifutott a hátszéllal, a vörösesbarna hosszú homoksáv felé.

- Vigyázz, zátonyra futunk!

- Átadom a helyem.

Főállt, elengedve a kormányt. Roland vállat vont, két lépéssel odament, hogy elfoglalja a helyét. Átsiklottak szinte a szél fuvallataira izgó-mozgó algák és moszatok tengeralatti kertje fölött. Áthaladtak a szénakazlakhoz hasonló sziklák közt. Itt a kövek közt a tenger nyugodt volt, alig fodrozódott. Két hullám közt láthatók voltak a meduzák, melyek kis összehuzódásokkal haladtak előre. Kikötöttek egy mohos, csuszós hajóroncs maradványainál, melynek végén egy vasrács csavarodott és törött rudjai meredeztek. Roland kikötötte egyikhez a csónakot, kiugrott a homokra, és kezét nyujtotta a feleségének. Az megragadta a csuklóját, s miután kiszállt sem engedte el.

- Roland! - mondta

A férfi egy karránditással kiszabadította magát. Nevének csak a hallatára is megkeményedett az arca.

- Menjünk, morogta, nem fogjuk előlről kezdeni!

És nagy léptekkel előrement, végig a homokpadon, a sziget sziklás párkányzata felé, melyet sietve kezdett megmászni.

Az asszony kifulladásra követte, csak akkor érte utol, amikor leült a sánc mellvédjére, lábait lelógatva. Itt senki sem tudott a tenger és tekintete közé férkőzni, és szemből senki sem zavart.

Paule leült mellé, előrehajolt, de képtelen volt elfogni az alattuk levő sziklakiszöbre szegezett változatlanul merev tekintetét, viszont meg tudta ragadni egyik kezét, mely élettelené vált, amikor hozzáért. Azután ezt suttogta:

- Tehát vége?

Anélkül, hogy ránézett volna, fáradt, kimerült hangon válaszolt:

- Kérlek... Mire való ez?

Hiszen ebben egyetértünk! Nem fogunk újra mindenre visszatérni.

És hogy megpróbáljon kitérni előle, mutatott valamit a lábuknál:

- Nézd, egy delfin földobja magát!

Paule egy pillantásra sem méltatta ezt a mulattató apróságot, amit úgy kínált neki, mint egy utánközó gyereknek, akít megpróbálnak lefoglalni valamivel. Leszakított egy kezeügyébe került száraz fűszálat, és azt vizsgálgatta. Majd bizonygatta:

- Ez lehetetlen!

A férfi zárkózott arccal pihentette tekintetét a tengeren, ő idegenül nyugodt hangon magyarázott:

- Te nem fogod ezt megtenni, nem fogsz elmenni a végletekig, mert igazságos vagy! Kemény, de igazságos. Igazságos vagy az embereiddel, mindenkivel! Miért pont velem ne lennél az!?!.....

Egy pillanatig választ várt, majd kislányos, keresetlen hangon folytatta:

- Magadban, ott belül, te nagyon jól tudod, hogy ebben az egészben csak a látszat volt ellenem. Meg-

gondolatlan voltam, örült voltam, minden, amit akarsz! Meg kellett volna állítanom az első szónál, igen... Főleg a leveleire nem kellett volna válaszolnom, ez is igaz! De megsajnáltam!... Hagytam, hadd fecseljen, szánalomból és mert annyira biztos voltam magamban. De ezek a levelek, éppen ezek az örült levelek, amelyeket megtaláltál, s amelyeket nem szégyelltél felhasználni, nem bizonyítják-e mindennél jobban, hogy az egész.....

Sziszegő hang szakította félbe:

- Majd meglátjuk, ez lesz-e a bíróság véleménye!

Az asszony kezét tördelte.

- A bíróság! Ha arra gondolkodok, hogy egyenesen ott voltál! És anélkül, hogy engem meg akartál volna hallgatni! Odamentél, ma, azonnal, mihelyt megszökhettél néhány napra a háborúból! A háboru!.... Mondhatni, azt hittem, ez a katasztrófa megindít majd téged, a világ gondja, baja, jobba tesz, s ha nem is bocsátasz meg, de legalább értesz, mint annyian mások ezt tették indulás előtt. Emlékszel, hogyan mentél el? Mit mondtál, amikor

elkísértelek a naszád parancsnoki-hidjáig? Ezt mondtad: "Sajnálom, hogy nem mondták ki a válásunkat még az indulásom előtt. Mindent leegyszerűsített volna!..." Ez annyira kegyetlen volt, hogy nem hittem el!

- Nem volt igazad!

Megrázta a fejét:

- Nem, nem hittem neked! Nem! A bizonyosság, hogy mint a többi mozgósítottak feleségeit, engem is a nyugtalanság kintzott, hogy veszélyben tudtalak a tengeren. Azt hittem, jogom van még ehhez! És még most is azt hiszem! Érted? Mindazok ellenére, hogy ma reggel az ügyvédnél jártál, a feleséged maradok: nem tettem semmit, hogy ne legyek továbbra is az..... Nincs jogod elhagyni engem, még ha nem is szeretsz többé! Nem engedlek elmenni!

Megragadta a férje karját. Az kiszabadította magát, lefejtve az ujjait, egyiket a másik után, brutalitás nélkül, de erővel.

- Semmi gyerekeskedés, parancsolta hidegen. Reggel elmagyaráztam, milyen intézkedéseket tettem. Tudatában vagyok annak, hogy mindent a te legjobb érdekeid szerint rendeztem. A képzelt hazugságokat magamra vállalom, hogy a te javadra mondják ki a döntést. Nevedre irattam minden értékünket. A válasz után csak a zsoldom ma-

rad. Később, mikor majd nyugodtabb leszel.....

- Később, ugyanugy, mint ma, kiabálta, azt mondom neked, hogy gyáva vagy, igen gyáva vagy, igazságosságod és nemeslelkűséged fennkölt lát-szata ellenére! Tudod jól, hogy amit te az én "vétkem"-nek nevezel, sohasem létezett, ez egy kifogás, amit azért találtál ki, hogy el-taposs, hogy félredobj az utadból, mert elegend van belőlem, és talán egy másikat akarsz. Csakhogy én, én még szeretlek, jobban szeretlek, mint bármit, jobban, mint az életet, mint a pénzt, minden-re képes vagyok, hogy megőrizzelek, hogy visszakapjalak.

Nem fogsz elmenni - hallod?
- míg le nem állítasz mindent az ügyvédnél, míg meg nem esküszöl nekem, hogy a feleséged fogok maradni.

A férfi fölkel:

- Ez az, amiben csalódsz. Holnap kellene elmennem. De ma este elutazom.

- Nem!

- Pontosan a 22 óra 18-as vonattal.

- Nem!

Ráogatta a fejét, mint ahogy az örültek szokták, gépies neveléssel. Roland végig-mérte, gúnyosan és ugyanak-kor komolyan: ez a komolyság keményítette meg arcát, e nagyon is önféjű tengerész előtt.

- Azon gondolkodom, mondta, hogyan tudnál te engem ebben megakadályozni.

Az asszony ravaszul hátrált a sáncfal mentén, szüntelenül a férfit nézve. Megállt egy félig kidőlt kapu mellett, mely a körjárat-utra nyílott, nekítámaszkodott, majd egyszerűen ennyit mondott:

- Így!

És eltűnt a nyíláson.

/ Folytatása következik:
a 9. számban! /